

[Johs. E. Larsen.]

hold til skatteåret 1949—50 faldt med 10,9 pct. trods en stigning i den samlede indkomst på 1,7 pct. Denne udvikling må hilses med tilfredshed, fordi den viser, at de helt små indkomster, som ingen skatteevne har, er gledet ud af beskatningen.

Skulle jeg iøvrigt nævne noget i forbindelse med det foreliggende lovforslag, må det blive det ønskelige i en popularisering af de udviklede og besværlige regler, som anvendes ved beregning af selskabs- og foreningskat. I en tid, da skatterne udskrives med så store beløb, som tilfældet er, skulle det ikke være nødvendigt at foretage beregninger med indtil brøkdelen af en øre, og da amtsstuerne alligevel skal beregne udbytteraten, ville jeg finde det formålstjenligst, at beregningen af selskabsskatten overgik til amtsstuerne, som har de nødvendige kontormaskiner til disse omfattende beregninger.

Desuden finder jeg det irrationelt at opretholde to formuegrænser, nemlig 20 000 kr. for beskatningen til staten og 30 000 kr. for den fælleskommunale udligningsskat. Men disse spørgsmål må vel løses i en større sammenhæng, og jeg kan derfor på mit partis vegne anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse.

Bovbjerg: Det foreliggende lovforslag er jo, bortset fra en enkelt ændring i § 2, identisk med udskrivningsloven for 1950—51. Jeg finder derfor ingen anledning til bemærkninger, men skal blot på mit partis vegne anbefale lovforslaget til hurtig og velvillig behandling i det høje ting.

Malchau: Det vil sikkert ikke forbavse nogen, når jeg på mit partis vegne erklærer mig enig med den højtærede indenrigs- og boligminister i de udtalelser, han fremsatte med hensyn til bestemmelserne om beskatningen af de kooperative virksomheder. Men med den samme motivering, som den højtærede minister brugte for ikke at uddybe dette spørgsmål nærmere, skal jeg på mit partis vegne afholde mig herfra, og da der iøvrigt kun er den allerede omtalte ændring i det foreliggende lovforslag, sammenlignet med den udskrivningslov, der gælder for indeværende år, at skattegrænsen på 75 pct. er rettet til 80 pct., skal jeg anbefale det foreliggende lovforslag til vedtagelse i landstinget.

Gudiksen: I det lovforslag, der her foreligger, er der ikke andre ændringer i forhold til den gældende lov end den ene, at procenten 75 forhøjes til 80. Det

er en lille påmindelse fra den højtærede minister om, at skatteskruen får en lille drejning igen; men jeg skal på mit partis vegne anbefale lovforslaget.

Chr. Nielsen: Det er, som ministeren sagde, et i forhold til den gældende lov praktisk talt uændret lovforslag, der her forelægges; men der er i hvert fald en ting, som jeg synes man må gøre opmærksom på, og det er, at skønt vi således vedtager loven i så godt som samme skikkelse som før, er det ikke ensbetydende med, at skatterne for befolkningen forbliver uændrede. Vi lever jo i en tid, da lønningerne stiger, omend det sker i langt mere beskedent omfang, end når priserne stiger; og selvom lønstigningerne finder sted længe efter prisstigningerne, er forholdet dog det, at de skattepligtige indkomster, som undergives dette lovforslag, vil være højere, end indtægterne var for et år siden, og heraf følger, at skatterne bliver større.

Fra de officielle, tilgængelige tal ved vi, at f. eks. arbejdernes gennemsnitlige fortjeneste fra oktober 1949 til oktober 1950 er steget med 11 øre, fra 3 kr. 1 øre til 3 kr. 12 øre i timen. Det siger os, at dersom vi gennemfører dette forslag i den foreliggende skikkelse, vil det komme til at betyde, at arbejderne skal af med en højere skat til staten, end de betaler i dag. Dette må jeg vende mig imod, da den beskedne lønfremgang, som jeg her har omtalt, slet ikke indebærer, at arbejdernes leveforhold er blevet forbedret, tværtimod. Vi ved alle eller burde i hvert fald vide, at arbejdernes økonomi i dag er langt mere anspændt, end den har været på noget tidligere tidspunkt, og det er nødvendigt, at rigsdagen tager skyldigt hensyn hertil. For at holde mig til de officielle tal: indekstallet for reallønnens højde viser, at reallønnen pr. oktober 1949 var 125, og et år senere, oktober 1950, var dette uændret. Dette tal, som jeg iøvrigt ikke nærer nogen overdreven tillid til, viser, at selvom der har været en lønfremgang, er arbejdernes realløn ikke steget, og det understreger nødvendigheden af, at der, når staten foretager sin skatteudskrivning, tages hensyn til disse forhold.

Vi behandlede her for kort tid siden et forslag i forbindelse med den nye ejendomsskyldvurdering, og da var vi alle enige om, at det var nødvendigt at foretage en ajourføring af de skattefrie fradrag for ikke at læsse yderligere skattebyrder